

ילדים הם בני אדם

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך א', עמ' 159-1158
תרגום: אורי אורלב

מחנך השוגה באשליה המתוקה שהינה הוא נכנס לעולמן של נפשות טהורות, רגישות וכנות, שבנקל כל-כך נתן לרפש את אהדתו ולזכות באמונו – ותאכזב חיש מהר. ובמקום לבוא בטענות לאלה שהביאו אותו לידי הטעות, ולעצמו שהאמין – רגזו על הילדים שאכזבו את אמונתו. וכי בהם האשם שהראו לך רק את קסמי העבודה הסתירו את קוציה?

מספרם של בני אדם רעים בקרב הילדים הוא בדייק כמספרם בין המבגרים, אלא שילדים אין צדף או אפשרות להראות זאת. בעולמם מתרחש כל מה שמתרחש בעולם העכור של המבגרים. תמצא בו נציגים של כל טפוסים בני האדם, ודגמאות של כל מעשיהם הנפסדים. כי הילדים מחקים את חייה, שיחותיה, שאיפותיה של הסביבה שבה התחנכו, כי הם צופנים בחובם את הגרעין של כל תאוותיה.

ואם עלי לפגש מחר קבוצת ילדים, מחובתי לדעת כבר היום מי הם: יהיו ביניהם נוחים, סבילים, טובי לב, רוחשי אמון – עד חתרנים – תככנים וילדים פושעים.

אני רואה מראש את הכרח להאבק למען חקה ובטחון לקהינפש ולישרי-לב. אגיס לפעלה משתפת את הערכים החיוביים של החבורה, אציב אותם כנגד כוחות הרע. ורק אז אפתח בעבודת חנוף שיטתית, מתוך הכרה ברורה בגבולותיהן של השפעות חנוכיות בשטח נתון.

ביכלתי ליצר מסרת של אמת, סדר, חריצות, ישר, גלוי לב, אבל לא אהפך אף לא אחד מן הילדים לילד אחר, שונה מכפי שהוא. הלבנה ישאר לבנה, האלון ישאר אלון – הלענה תשאר לענה. ביכלתי לעורר את מה שרדום בנפש, אין ביכלתי ליצר יש מאין. אהיה מגחך אם אחמיץ פנים לעצמי או לילד.

